

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

18. SRPNA 2019

Z obsahu:

**Růst víry
v kněžském životě (3)**
Z meditace římského
biskupa Františka na
setkání s faráři jeho
diecéze 2. března 2017
- strana 2 -

**Blahoslavený
Władysław Findysz
Libor Rösner**
- strana 4 -

**Přítomnost katolíků
v Eritreji je ohrožena**
- strana 5 -

**K tobě voláme,
vyhnání synové Evy**
Sv. Alfons Maria
de Liguori
- strana 6 -

**Kartuziáni zavírají dva ze
svých třidvaceti klášterů**
- strana 8 -

Zdrávas, Královno!
- strana 9 -

**První kontemplativní
komunita pro ženy
s Downovým syndromem**
- strana 11 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (68)**
- strana 12 -

Diego Rodríguez de Silva y Velázquez (1599 – 1660): Korunování Panny Marie

Růst víry v kněžském životě (3)

Z meditace římského biskupa Františka na setkání s faráři jeho diecéze 2. března 2017

Rozlišování okamžiku

Takto si všimáme, jak je víra, rozpo-
hybovaná nadějí v odhalení Krista v šíři
přítomného okamžiku, spojena s rozlišo-
váním. Pro rozlišování je typické, že nej-
prve skuteční krok dozadu, jako když
člověk poněkud ustoupí, aby lépe pře-
hlédl panorama. V prvním impulsu, kte-
rý nás vede k touze ihned něco vyřešit,
se vždy skrývá pokušení. V tomto smys-
lu se domnívám, že existuje počáteční,

významné a zakládající rozlišování, te-
dy takové, které se nedá oklamat silou
zla, nýbrž dokáže v každé lidské situa-
ci spatřovat vítězství Kristova kříže. Na
tomto místě bych si s vámi rád přeče-
tl jeden delší úryvek *Evangelii gaudium*,
protože nám pomáhá rozlišit ono zálu-
dné pokušení, kterému říkám sterilní pe-
simismus a kterému jsme my, kněží, čas-
to vystaveni.

„Jedním z nejvážnějších pokušení, kte-
ré dusí horlivost a odvahu, je poraženectví,

kte-
ré nás přetváří na nespokojené a zne-
chucené pesimisty se zamračenou tváří.
Nikdo se nemůže pustit do bitvy, pokud
nevěří ve vítězství. Kdo začíná bez důvě-
ry, prohrál předem polovinu bitvy a za-
kopává svoje hřivny. I s bolestným vědo-
mím vlastní křehkosti je třeba jít vpřed,
nepovažovat se za poražené a připomínat
si, co řekl Pán svatému Pavlovi: »Stačí ti
moje milost, protože síla se tím zřejměji

Pokračování na str. 13

Máme strach z budouc-
nosti? Panna Maria nás
učí, že i kdyby vyhlídky
na budoucí časy byly bolestné, je třeba
vnímat realitu, avšak rozhodně ne-
ní jakýkoliv důvod zoufat. To vyčte-
me z Písma svatého. A potvrzuje to
sama Královna nebe i země ve svých
četných zjeveních, když vyzývá k za-
nechání hříšného jednání, k pokání,
postu a modlitbám, k důvěře v její
ochrannou moc. Čteme to i v závě-
ru knihy o zjevení v Tre Fontane, kde
se nacházejí povzbuzující slova: „Ten,
kdo se modlí, nemá strach z budouc-
nosti.“ (str. 12) Jistě jsme již sami za-
kusili účinnost sebeodevzdání Panně
Marii a tak utvrdili svoji víru. Víra vy-
zkoušená i ve světském řádu věci se
pak snadno stane nadějí pro budouc-
nost, která se z lidského pohledu mů-
že jevit jako beznadějná, nešťastná,
tragická... I kdyby taková byla, ten,
kdo bude skryt pod ochranným plá-
štěm nebeské Královny – její památku
v tomto týdnu slavíme –, bude nepo-
chybně pociťovat blízkost Boží a stane
se účastníkem Mariina vítězného bo-
je proti ďáblu a jeho vojsku. Vždyť
před Mariiným jménem se třese celé
peklo... (str. 6-8)

Modlit se znamená především set-
kat se uvnitř svého srdce s Trojje-
díným Bohem. Je pak zvykem, že zvlášt-

Editorial

ním způsobem upíráme svůj duchovní
zrak na Ježíše. Samozřejmě, nechce-
me opomíjet ani další dvě Osoby Nej-
světější Trojice – Otce a Ducha Sva-
tého, ale Boží Syn Ježíš je zdrojem
naší katolické víry, a když jej máme
stále před očima a s plným nasaze-
ním se usilujeme žít podle jeho příkla-
du a učení, tak odměnou on vede na-
ši víru k dokonalosti. Tak praví také
svatý Pavel v dnešním druhém čtení.
Proč však usilovat o dokonalou víru?
Nestačí jen malá, jako hořčičné zrn-
ko, která dokáže i hory přenášet? Od-
pověď nalezneme ve svém vlastním
životě, když použijeme pro sebe jako
zrcadlo životy světců a světic. Srovná-
me-li, jak oni obstáli ve zkouškách ži-
vota a v pokušeních ďábla, obcházejí-
cího od počátku tento svět, je zřejmé,
že na síle, hloubce, dokonalosti víry zá-
visí schopnost poklad víry si uchovat
a z něho rozdávat. Vítězství nám při-
pasivitě nepadne do klína, ani nemá
charakter zajištěného majetku. Vždy
musíme již získané rozvíjet a upevňo-
vat, jinak se stane, že dříve či později
opět mnohé ztratíme – to platí nejen
ve sportu, ve vědě, ale i v duchovním
životě. Navíc, čím pevnější bude naše

víra, tím menší bude také náš strach
z budoucnosti. To proto, že skrze ví-
ru v nás žije vzkříšený Ježíš, vítěz nad
smrtí a nad ďáblem.

Jedním z pozoruhodných svědků
dokonalé víry je i Heřman z Altshau-
senu, který ji v závěru svého života
vyjádřil jednoduchými slovy: „Co ne-
bylo vykonáno pro Boha a s láskou,
nemá cenu.“ (str. 9-11) Čteli po-
zorně Heřmanův životopis, je zřejmé,
že svoji vysoce aktivní víru, tak veli-
ce zkoušenou těžkou nemocí, opíral
nejen o Ježíšův kříž, ale také o Mat-
ku Boží, která pod oním křížem stála.
Sám pak přivádí k vysvětlení, proč je
Panna Maria skutečnou Královnou ži-
vých i mrtvých: otevřela se jako nevě-
sta Duchu Svatému a s darem celého
svého života nám darovala jako nejsvě-
tější plod svého požehnaného panen-
ství Ježíše. Proto ten, kdo se s důvě-
rou k ní utíká a touží se skrýt pod její
ochranný plášť a snaží se vyslyšet její
výzvy k obrácení a pokání, k modlit-
bám, nebude zklamán a jí opuštěn,
stejně jako nás nikdy nezklame a ne-
opustí její Syn Ježíš.

Volejme tedy celým srdcem spolu
se svatým Alfonsem de Liguori: „Ó má
Královno, moje Útočiště, pomoz mi!
Přijmi mě pod svůj plášť!“

Daniel Dehner

Zpráva o krutostech, s jakými se lidé dokážou obracet proti Božím poslům, tě má připravit na překvapující Ježíšova slova, která jako by ani nepatřila do radostné zvěsti. Pros Ducha Svatého, aby ti dal poznat, jak máš přijímat protiventství a jak se máš chovat k těm, kteří k tobě přicházejí v Božím jménu. Oni jsou totiž jeho hlasem, který ti oznamuje věci naléhavé, ale i nepřijemné. Čím větší je lidská zatvrzelost, tím důraznější musí být Boží varování. Není proto divu, že se proroci setkávají s nevolí a záští. Jeremiáš z Božího pověření vyzýval k obrácení a varoval před příchodem nepřítele, který obklíčí Boží město. Ale ani když se Hospodinovo slovo naplnilo, nepřiznal Jeruzalém svou vinu, nýbrž se obrátil proti prorokovi.

Jeremiášův osud také názorně ukazuje, odkud často pramení zášť a zloba vůči Božím poslům: panovník ustupuje zájmům svévolných úředníků, kteří mu přerostli přes hlavu. Ti myslí jen na své postavení, na svůj prospěch a pohodlí. Ačkoliv Jeremiáš jen tlumočil varování od Hospodina, překroutili rádcí skutečnost a obvinili ho lživě, jako by hledal neštěstí svého lidu.

Na tuto skutečnost tě chce upozornit nejvyšší Prorok jednak proto, že stejný osud křivého obvinění čeká i jeho samotného. Všimni si, že je mu při tom úzko a mluví o tom s velkou bolestí. Ale uvádí to také proto, abys věděl, že ani ty se nebudeš moci vyhnout podobným svizelům, chceš-li být jeho učedníkem. Proč mluví o ohni, který přišel vrhnout na zem, a současně o velké touze, aby už vzplanul? Protože hořet Ježíšovým plamenem znamená také prorokovat, hlásat jeho poselství, třeba beze slova. Ježíšova pravda je oheň, který páli a stravuje, ale současně také očišťuje a proměňuje. Odstraňuje všechno, co je uschlé a neužitečné, a to se přitom často houževnatě brání. Naopak tento oheň vítá všechno to, co touží hořet nejčistší láskou ke svému Pánu a Spasiteli. To je tedy důvod, proč Pánův oheň nutně vede k rozdělení. Ježíš sám však příčinou tohoto rozdělení není. Jeho touhou není

rozdělovat ani vyvolávat různice. Ty jsou jen důsledkem rozdílného a často protichůdného vztahu k němu a k jeho slovu. K tomu, abys na sebe svolal nelibost svého okolí, není často ani zapotřebí, abys otevřel svá ústa. Již sama skutečnost, že Ježíšův oheň výrazně svítí a sálá, může být na obtíž těm, kteří si libují v šeru a v chladu. Kdybys chtěl s nimi za každou cenu zachovat pokoj, musel bys v sobě udušit Ježíšův plamen a stát se chladným a netečným jako ostatní. To by však znamenalo opustit cestu a posláni svého Pána.

Pánu je úzko nejen proto, že ho čeká umučení a smrt, ale i proto, že svým poselstvím nutně působí tak bolestné rozdělení. I tobě to nutně působí bolest, že dochází k nepochopení, nepřátelství i pronásledování, a to tím více, když se tak děje nikoliv od cizích, ale od vlastních lidí. Ale ani Pánu se nevede jinak: *Přišel mezi své, a svoji ho nepřijali.*⁽¹⁾ Podrobil se však vůči Otce: *Místo radosti, která se mu nabízel, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky.* Jako jeho svědek se nemůžeš vyhýbat jeho osudu: *Je velké množství těch, kteří se na nás dívají.*

Vždyť doba proroků zdaleka neskončila. *Moudrost Boží řekla: Pošli k nim proroky a posly, z nich některé budou zabíjet a pronásledovat.*⁽²⁾ Od samého začátku zde byli věřící, kteří *předvídali z podnětu Ducha Svatého*⁽³⁾. Čím více se přibližuje nepřítel, tím naléhavější je jejich varování. Ani oni nikoho nenechávají lhostejným, ale jako dříve se hlasy, jimiž Duch Svatý promlouvá k světu, setkávají s protichůdným ohlasem, a vzniká tak rozdělení.

Pociťuješ-li nechuť k takovým proroctvím, nechápej to hned jako důvod, abys je odmítal. Uvážlivě zkoumej, proč jsou ti proti srsti, aby ses nakonec nepřipojil k těm, kteří se dopustili zlého, když proroka vsadili do studny. Odkud máš jistotu, že v každém rozdělení stojíš vždy na správné straně? Nevadí ti náhodou právě to, že jiní svítí a hřejí? Neponouká tě svatý zápal tvého bližního, abys hledal důvody k jeho zlehčování, odmítání a odsuzování? Nejsi nakonec sám v sobě rozdělen?

Nezbytná protiventství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Nepřišel jsem zavést pokoj,
ale rozdělení.*

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 38,4-6.8-10

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“ Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ – neboť král proti nim nic nemohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve věžeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta.

Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, ti to muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť ve městě už není chléb.“ Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny dřív, než umře.“

2. čtení – Žid 12,1-4

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všecko, co by nás mohlo zatěžovat, všecko, co by

Dokončení na str. 11

Jediná síla, která ti pomůže přemáhat rozdělení a vrátí tě na správné místo, je pokora. Poklekní před Pánem a přiznej upřímně a otevřeně: *Jsem jen chudák a ubožák. Ty jsi můj pomocník a zachránce.*⁽⁴⁾ Nauč mě svědčit o Tobě a snašet přitom nepřizeň, jak Tys ji snašel, když *Ti lidé prudce odporovali.* Nauč mě dívat se na druhé Tvýma očima, abych nesoudil jinak, než soudíš Ty. Nauč mě přemáhat mou vlastní nevolí a povýšenost, abych byl schopen rozeznávat Tvůj hlas a Tvou vůli v těch poselstvích, která pro mne a pro mé dobro vkládáš do úst druhých lidí. *Vytáhni mě z jámy zkázy,* kterou mi druzí připravují, i z *bahnitého kalu,* do kterého sám upadám pro svou pýchu. *Na skálu postav mé nohy*⁽⁵⁾, abych nekolísal, když ke mně promlouvá Tvá láska.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 1,11; ⁽²⁾ Lk 11,49; ⁽³⁾ srov. Sk 11,27n;

⁽⁴⁾ Ž 40,18; ⁽⁵⁾ srov. Ž 40,3

Blahoslavený Władysław Findysz

Život P. Władysława Findysze byl plný zkoušek. Ve všech obstál, neporušil věrnost Bohu a Církvi, a to ani tváří v tvář zlu ztělesněnému komunistickou mocí, jejíž nezpochybnitelný podpis stojí pod oznámením o jeho předčasné smrti. Jakožto mučedník byl proto před 14 lety povýšen ke cti oltáře.

Místem jeho narození 13. prosince 1907 byla ves Krościenko Niżne u Krosna, ležící v jihovýchodním Polsku. V pouhých pěti letech přišel o matku, v průběhu dalších let o tři své sourozence. Přesto atmosféra zbývající rodiny zůstala prosycená křesťanskou vírou a láskou k vlasti.

Władysław se na střední škole v Krosnu zapsal do tamní mariánské družiny a byl v ní aktivní. Po zkoušce dospělosti v roce 1927 vstoupil do kněžského semináře v Przemyslu a o pět let později, 19. června 1932, opouštěl místní katedrálu jako Kristův kněz.

Postupně prošel několika farnostmi – Boryslawem a Drohobyczem, což byly farnosti vesnického typu, posléze Strzyżowem a Jašlem, které byly farnostmi příměstskými. V posledně jmenované se v roce 1940, tedy již v době II. světové války, coby vlastenec dostal do spojení s polským podzemím, poskytoval duchovní službu vojákům polského odboje. Od roku 1941 pak působil ve farnosti sv. Petra a Pavla v obci Nowy Żmigród.

V dobách nejtěžších se mladý kněz osvědčil jako pravý otec. Duchovně i materiálně podporoval své „děti“ žijící v jeho farnosti, udržoval písemný styk s těmi odvezenými na nucené práce do „Reichu“, povzbuzoval je, udržoval v naději a v důvěře v Boží Prozřetelnost, napomínal pobloudilé.

V roce 1944 byl spolu s ostatními žmigródkými obyvateli Němci vystěhován. Když se pak v lednu roku 1945 vrátil do rozbombardované obce zpět, okamžitě navázal na své předchozí počínání. Pomáhal všem bez rozdílu vyznání a národnosti, organizoval materiální pomoc těm, kdo přišli o všechno, výrazně se zasloužil o to, že rodiny rusínských rodáků nebyly ze svých domovů po válce vysídleny do SSSR, stal se hrází proti komunistické propagandě, která od východu nezadržitelně postupovala. Dokud mohl, učil P. Władysław děti a mládež katechismus

ve škole, než mu to soudruzi v roce 1952 zakázali, po tomto zákazu pokračoval ve výuce náboženství v kostele. Neopomínal též neustále varovat dospělé věřící před zhoubným učením komunistickým, ozřejmoval jim jeho pravou povahu. To vše s sebou neslo přirozené důsledky: komunistické bezpečnostní složky se zaměřily na jeho osobu.

Blahoslavený Władysław Findysz

Polská SB (Służba Bezpieczeństwa), obdoba naší StB, jej od jisté doby neustále sledovala, nahrávala jeho kázání, odmítala mu pod různými záminkami vydávat propustky do pohraničního území, čímž mu znemožňovala provádět pastorační v těchto zapadlých koutech bolševiky ovládané země. V jedné SB zprávě například stálo: „P. Findysz jakožto farář ve farnosti Nowy Żmigród je podezřelý z rozšívání nepřátelské propagandy, k čemuž využívá kazatelnu. Krom toho udržuje úzké styky s osobami nepřátelsky nastavenými vůči Polské lidové republice. Nezávisle na

tom při svých kázáních prohlašuje, že kdo uzavře civilní sňatek, odpadá od církve (sic!) a bude vnímán jako sebevrah.“

Přesto se mu podařilo proplout 50. lety bez nějakého výraznějšího postihu, snad mu pomohlo, že nepůsobil někde v centru, ale v jednom z odlehlých koutů Polska, snad přispěla i mírná „obleva“ po roce 1956.

V 60. letech ale přituhlo, alespoň tedy zcela určitě pro P. Findysze. Bezpochyby i proto, že nadále nebyl jen trpným příjemcem toho, co režim nařizoval. Na setkání Powiatowej Rady Narodowej,⁽¹⁾ jejímž cílem bylo domluvit s kněžími (ve skutečnosti nařídít jim) úpravu výuky náboženství mimo budovy škol podle zásad ministerstva osvěty, P. Władysław svým neohroženým vystoupením jasně deklaroval protiprávnost těchto snah, načež opustil ostentativně místnost, následován všemi ostatními kněžími.

Když pak v roce 1963 vyzval farníky, aby se zapojili do akce tzv. koncilních dobrých skutků polskou církví zavedené, zadělal si teprve na problémy. Neučinil to totiž jen symbolicky, ale prostřednictvím pošty obesílal ty, kteří se s církví rozkmotřili, aby se vrátili zpět do jejího lůna; těm, kteří žili v nesvátostrných svazcích, nabízel duchovní i svátostnou pomoc v jejich cestě k nápravě; na ty, kteří byli spoutáni démonem alkoholu, apeloval, aby se zpod jeho knuty osvobodili, třeba i s jeho pomocí. Dobře věděl, kdo jak žije, v malé obci se nic neutají.

Na základě udání některého z adresátů, možná i několika, kteří se neoficiálně cítili uraženi, oficiálně však ohrožování ve své náboženské svobodě, byl žmigródký farář podle zákona o ochraně svobody svědomí 25. listopadu 1963 zatčen. Po výslechu v Rzeszówě předstoupil 17. prosince s obviněním z „nucení k náboženským praktikám“ a z „pronásledování a diskriminování nevěřících osob“ před rudý soudní tribunál, přestože bylo všem jasné, že šlo z jeho strany o pouhé výzvy. Po absurdním procesu, během něhož byli ke slyšení připuštěni pouze svědci obžaloby, byl P. Władysław Findysz odsouzen ke dvěma a půl letům vězení – navzdory tomu, že se už nějakou dobu potýkal se stále více se rozmáhající rakovinou jícnu. Podle jednoho lékařského dobrozdání, se kterým soud velice ochotně pracoval,

Přítomnost katolíků v Eritreji je ohrožena

val, se podezření ze zhoubné choroby až tak úplně neslučovalo s realitou, třebaže jiné lékařské zprávy hovořily o opaku.

Zprvu byl P. Władysław držen v Rzeszówě, po pár týdnech byl převezen do věznice pro politické mukly v krakovském Montelupichu. Nepomohly neustálé intervence ze strany kurie, nikdo pořádně nereagoval ani na jeho rapidně se zhoršující zdraví. Prakticky od počátku pobýval ve vězeňské nemocnici, kde ovšem nesloužil žádný specialista. Byla mu odepřena i nutná operace jicnu. To už překračovalo nejen pochybné komunistické právní normy, tady byly zcela úmyslně porušovány i normy etické, obecně lidské. Snad měl bolševikům posloužit jako odstrašující případ pro ostatní, kteří měli poznat tvrdost režimu, snad šlo i o něco osobního. Když ho o Vánocích navštívil jeden spolubratr kněz a P. Władysław jej požádal, aby mu aspoň na dálku udělil požehnání, strážný návštěvu okamžitě přerušil a vězněného P. Findysze odvedl na celu. I toto odepření prostého úkonu víry svědčí o lecčems.

Po fyzickém i psychickém týrání zničený kněz, jemuž se za mřížemi nedostávalo odpovídající lékařské péče, byl nakonec 29. února 1964 rozhodnutím Nejvyššího soudu přece jen z vězení alespoň podmíněčně propuštěn. Se zcela podlomeným zdravím, dlužno podotknout. Závěry lékařů hovořily o nemožnosti uzdravení.

Vrátil se do žmigródské farnosti a podle svých stále chabnoucích sil v ní vypomáhal. Když se před svými farníky objevil poprvé, propukli všichni při pohledu na svého zuboženého faráře v pláč. Až příliš na něm bylo znát utrpení ze snášené nemoci i snížení tělesné hmotnosti o 30 kg. Nikdy s nikým o tom, co za mřížemi prožil, nemluvil, nechal se jen slyšet, že by to nepřál ani svému největšímu nepříteli. V červenci však již byl se silami v koncích. Dne 21. srpna 1964 spotřeboval jejich poslední kapku.

Jeho následný pohřeb se stal monumentální manifestací víry a odporu proti režimu. Na 130 kněží a tisíce a tisíce věřících přibýlo do Noweho Žmigródu, aby se rozloučili s knězem, o němž byli přesvědčeni, že se stal mučedníkem víry. Však také jeho náhrobek zdobí obrázek Ježíše Dobrého pastýře, jenž je ochoten dát za své ovce i život.

Eritrejská církev zažívá dramatickou situaci. V minulých týdnech bylo uzavřeno 22 zdravotnických zařízení, která byla majetkem řeholních kongregací a katolických diecézí, a také jediný teologický institut pro seminaristy a řeholnice.

„Zabránili nám, abychom poskytovali byť minimální služby na místech, kde nikdo, včetně státu, o obyvatelstvo nepečuje. Pokud nás vláda donutí k uzavření škol, naši kněží a řeholnice nějak přežijí, ale co bude s lidmi?“ S touto hořkou otázkou se papežské nadaci *Kirche in Not* svěřuje zdroj z eritrejské církve, který z bezpečnostních důvodů zachovává anonymitu, a dodává: „Vše se děje za naprosté lhostejnosti. Vidí nás svět, anebo si Eritreje všimne, až když se u italských břehů vylodí noví migranti?“

Stát ve jménu zákona z roku 1995, kterým si osobuje výlučnou správu sociálních služeb, úředně zabavil osm katolických zdravotnických středisek již vloni a předloni. Letos v konfiskaci pokračuje, aniž by převedl jejich služby do veřejného sektoru. „Úřední činitelé pouze zapečetili vstup do ordinací a mnohdy také do přílehlých řeholních domů, takže jejich obyvatelky se musely přestěhovat ke svým kongregacím. Mnohé z nich nemohly vycestovat, protože vláda nepovoluje výjezd žen mladších čtyřiceti let a mužů pod padesátku, kteří neabsolvovali vojenskou službu,“ vysvětluje eritrejský informační zdroj. Jak doplňuje, pacienti v katolických nemocnicích byli různého náboženského vyznání, protože počet katolíků v Eritreji nedosahuje pěti procent.

V církvi panují obavy o osud padesáti katolických škol, od základních po střední, a více než stovky jeslí, které

v Eritreji spravuje. Větší jistoty nabude až v září se začátkem nového školního roku. Výjimkou ovšem není náhlé uzavření školních zařízení, jak se tomu stalo v případě školy řízené jednou ženskou kongregací, jejíž žáci byli bez předchozího oznámení přemístěni do státního školského zařízení.

„V tuto chvíli neexistuje žádná škola, na níž by se mohli připravovat kandidáti na kněžství a novicové,“ pokračuje místní zdroj. „Policie navíc zatkla jednoho kněze a jednu řeholnici, kteří odmítli sdělit jména studentů. Vláda nařídila všem studentům posledních ročníků středních škol, včetně katolických, roční docházku na vojenské školení. Bez jeho absolutoria neobdrží středoškolský diplom,“ vysvětluje s poukazem na řeholnice z konfiskovaných nemocnic, které bez dokladu o ukončeném vzdělání nemohou pracovat ve státních nemocnicích.

Katolická církev obtěžuje, protože si uchovala nezávislost. Jiná situace vládne v pravoslavné církvi, která se před více než deseti lety podvolila státu. Odevzdává mu veškeré sbírky a její kněží pobírají státní plat. K tomuto obratu došlo v roce 2006, kdy byl pravoslavný patriarcha Antonios izolován v domácím vězení, které dosud trvá, a nahrazen prorežimním patriarchou. „Pokoušeli se o totéž s námi, katolíky, ale odmítli jsme. Naše církve je jediným nezávislým hlasem, a proto veřejným představitelům nemálo vadíme. Když nás ale odstraní, kdo se ujme Eritrejců?“ uzavírá zdroj blízký eritrejské katolické církvi v rozhovoru s papežskou nadací *Kirche in Not*.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 26. 7. 2019

S případným zahájením beatifikačního procesu se muselo pochopitelně počkat až na změnu režimu. Když pak byl v roce 2000 zahájen, žilo ještě mnoho těch, kteří si tohoto obětavého kněze pamatovali. Dne 20. prosince 2004 pak Kongregace pro blahorečení a svatořečení vydala (tehdy ještě na doporučení Jana Pavla II.) dekret o mučednictví P. Władysława Findysze s tím, že zemřel na následky utrpení zakoušeného ve vězení, jež musel sná-

šet kvůli nenávisti k víře (*in odium fidei*). Dne 19. června 2005 pak ve Varšavě stvrdil toto rozhodnutí jménem papeže Benedikta XVI. papežský legát Józef kardinál Glemp prohlášením P. Findysze za blahoslaveného.

Poznámky:

⁽¹⁾ V překladu *Okresní národní rada*, šlo o orgán vytvořený podle vzoru sovětů činných v SSSR.

K tobě voláme, vyhnaní synové Evy

JAKOU MOC MÁ MARIA CHRÁNIT SVÉ CTITELE V ĎÁBELSKÝCH POKUŠENÍCH

Nejblahoslavenější Panna není jen Královnou nebe a svatých, je i Královnou pekla a zlých duchů, protože je mocně potře-la svými ctnostmi. Hned na počátku světa Bůh předpověděl pekelnému hadu, že nad ním dojde vítězství a vládu naše Královna. „Nepřítelství položím mezi tebe a ženu, mezi potomstvo tvé a její; ona rozdrtil tvou hlavu.“ (Gn 3,15) Kdo byla ona žena, Satanova nepřítelkyně, když ne Maria, která krásou pokory a svatosti života navždy zvítězila nad ďáblem a rozdrtila jeho síly? „Matka Pána Ježíše Krista byla zaslíbena v oné ženě,“ svědčí sv. Cyprián.⁽¹⁾ „Proto neřekl Hospodin hadu,“ usuzuje sv. Vincenc Ferrerský, „»kladu«, ale »položím«, aby naznačil, že touto vítězkou nad ďáblem není Eva tehdy žijící, ale jiná žena od Evy pocházející, která měla přinést našim prarodičům větší požehnání, než oni ztratili svým hříchem.“⁽²⁾ Maria je tedy ta statečná žena, která přemohla Satana a rozdrtila mu hlavu, když pokořila jeho pýchu podle slov: *Ona rozdrtil tvou hlavu.* Někteří sice pochybují, vztahují-li se tato slova na Marii či na Ježíše Krista, poněvadž v řeckém překladu čteme: *Ona potře tvou hlavu.* Avšak v naší Vulgátě, tj. v latinském překladu, schváleném na Tridentuském sněmu, je psáno „ona“ a nikoliv „on“. A tak vykládali toto slovo sv. Ambrož, sv. Jeroným, sv. Augustin, sv. Jan Zlatoustý⁽³⁾ a přemnozí jiní. Ať je tomu jakkoliv, je jisté, že buď Syn skrze Matku, nebo Matka pomocí Syna přemohla ďábla, „a tento pyšný duch je ke své hanbě,“ říká sv. Bernard⁽⁴⁾, „rozdrčen a přemožen touto požehnanou Pannou. A proto je nucen jako otrok přemožený v boji poslouchat vždy rozkazy této Královny.“ Sv. Bruno⁽⁵⁾ praví, že „když se dala Eva obelstít hadem, přinesla nám smrt a tmu, zato Maria svým vítězstvím nad zlým duchem nám přinesla život a světlo.“ Našeho nepřítel spoutala potom tak, že se nemůže ani hnout a seabeměně škodit jejím ctitelům.

Krásně objasňuje Richard od sv. Vavřince⁽⁶⁾ slova knihy Přísloví: „Manžel na ni

spoléhá, o zisk nemá nouzi.“ (Př 31,11) Muž, totiž Kristus, se na ni spoléhá. O zisk nemá nouzi, neboť ona obohacuje svého Snoubence kořistí, kterou odňala ďáblu. Cornelius a Lapide⁽⁷⁾ to vysvětluje: „Bůh svěřil Srdce Ježíšovo Mariiným rukám a pověřil ji péčí o to, aby je všichni milovali. Tak nebude bez kořisti, totiž bez získaných duší, neboť Maria Syna obohacuje dušemi, které uchvátila peklu a vysvobodila z ďábelských rukou svou mocnou pomocí.“

Jak je známo, je palma znamením vítězství. Proto je naše Královna povznesena na vysoký trůn před tvář všech mocností, podobná palmě jako znamení jistého vítězství pro ty, kdo se stavějí pod její ochranu. „*Jak palma v Engadi jsem vyvýšená*“ (Sir 24,14), tj. abych vás bránila, jak vykládá sv. Albert Veliký⁽⁸⁾. Maria chce těmito slovy říci: Děti moje, napadne-li vás nepřítel, utečte se ke mně, vzhlížte ke mně a dodejte si mysl, protože ve mně, své Obráně, už vidíte svoje vítězství. – Nejjistějším prostředkem, jak přemoci útoky pekla, je utéci se k Marii. „Vždyť Maria je Královnou a Panovnicí zlých duchů,“ říká sv. Bernardin Sienský⁽⁹⁾, „poněvadž

je krotí a přemáhá.“ Proto se o Marii říká, že je pro peklo „*hrozná jak sešikované vojsko*“ (Pís 6,4). Je jako sešikované vojsko, protože dovede užít své moci, svého milosrdenství a svých modliteb k zahánění nepřátel a k dobru svých služebníků, kteří v pokušení prosí o její přemocnou ochranu.

Duch Svatý jí vkládá do úst slova: „*Já jako kmen vinný raším libovonně, z květů mých plody jsou skvostné a přebohaté.*“ (Sir 24,17) Sv. Bernard⁽¹⁰⁾ píše k tomuto místu, že prý kvetoucí vinné révy se vyhýbají všichni jedovatí hadi. Tak prchají ďáblové od těch šťastných duší, u nichž cítí vůni mariánské úcty. – Proto se Maria nazývá i cedrem: „*Jako cedr na Libanonu jsem vyvýšena.*“ (Sir 24,13) Jako cedr nepropadá hnilobě, tak je Maria prostá hříchu. „Mimo to však,“ jak připomíná kardinál Hugo⁽¹¹⁾, „jako cedr plaší svou vůni hady, tak zahání Maria svou svatostí zlé duchy.“

Pomocí archy úmluvy Izraelité dobývali mnohá vítězství. Mojžíš přemáhal nepřátele takto: „*Kdykoli schrána měla táhnout dál, říkal Mojžíš: »Povstaň, Hospodine, ať se rozprchnou tvoji nepřátelé.«*“ (Nm 10,35) Tak bylo dobyt Jericho, tak byli poraženi Filištiní: „*Boží schrána byla totiž mezi Izraelci.*“ (1 Sam 14,18) Archa úmluvy však byla předobrazem Panny Marie. „*Jako byla v arše mana,*“ říká Cornelius a Lapide⁽¹²⁾, „tak byl v Marii ně lůně Ježíš manou předobrazem.“ Pomocí této Archy nám dopravá Bůh vítězství proti světu i proti peklu. Proto praví sv. Bernardin Sienský⁽¹³⁾: „*Když byla Maria, Archa Nového zákona, povýšena na Královnu nebes, byla moc pekla nad lidstvem oslabena a zlomena.*“

„Ó, jak se pekelní duchové bojí Panny Marie a jejího vznešeného jména,“ říká Konrád Saský⁽¹⁴⁾. Srovnává je s těmi nepřáteli, o kterých mluví Job: „*V noci do domů se vloupávají... těm všem je jitro dobou temna, znají hrůzy stínu smrti.*“ (Job 24,16n) Zloději vykrádají domy za noci, jakmile se však objeví zora, dávají se na útěk jako před příznakem smrti. Stejně vnikají ďáblové do duše, když je zatemněna nevědomostí. Jakmile se ale objeví zora, totiž Mariina milost a slitovnost, zahání ta-

KNIHOVNIČKA

**Lze zakoupit v prodejnách MCM
či objednat u zásilkové služby -
kontakt na poslední straně Světa.**

**Brož., A5, I. díl - 216 stran,
II. díl - 264 stran, 470 Kč.
Cena je za komplet I. a II. dílu,
samostatně neprodejně.**

to zář temnoty a pekelní duchové se před ní dávají na útěk jako před smrtí.

Na potvrzení této pravdy bylo zjeveno sv. Brigitě⁽¹⁵⁾, že Marii Bůh dal takovou moc nad zlými duchy, že kdykoliv napadnou Mariina ctitele, který ji vyzývá o pomoc, jejím jediným pokynem jsou zděšeni a prchají daleko. Raději snesou dvojnásobná muka v pekle, než takovou porážku Mariinou mocí.

Božský Snoubenec velebil svou milovanou Nevěstu a nazval ji lilií: „*Jako lilie mezi trnům, tak má přítelkyně mezi dcerami.*“ (Pís 2,2) Cornelius a Lapide⁽¹⁶⁾ dodává k tomuto místu: „Jako je lilie lékem při uštknutí hada proti jedu, tak vyzvání Panny Marie je mimořádně šťastnou zbraní k přemožení všech pokušení, zvláště nečistých, jak to dokazuje každodenní zkušenost.“

Kosmas Jeruzalémský⁽¹⁷⁾ oslovuje Marii takto: „Ó Matko Boží, když budu mít nepřemožitelnou naději v tebe, budu zachráněn. Budu pronásledovat své nepřátele, jestliže mým jediným štítem bude tvoje ochrana a tvoje všemohoucí pomoc.“ Totéž může říci každý, kdo má štěstí být služebníkem této vznešené Královny: Matko Boží, když doufám v tebe, jistě nebudu poražen; pod tvou ochranou budu stíhat své nepřátele. Nastavím proti nim štít tvé ochrany a tvé všemohoucí pomoci a zcela jistě je porazím. V řeckých Otcích čtete u mnicha Jakuba⁽¹⁸⁾: „Pane můj, ve své Matce jsi nám dal nejmocnější zbraň, abychom najisto porazili všechny své nepřátele.“

Ve Starém zákoně je psáno, že Hospodin vedl svůj národ z Egypta do Zaslíbené země ve dne sloupem oblakovým a v noci sloupem ohnivým: „*Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci.*“ (Ex 13,21) Tento sloup hned oblakový, hned ohnivý byl podle Richarda od sv. Vavřince⁽¹⁹⁾ předobrazem Marie a její dvojí neustálé činnosti v náš prospěch. Kryje nás jako oblak před žářem božské spravedlnosti a jako plamen nás chrání před zlými duchy. „Jako totiž taje vosk v ohni,“ dodává Konrád Saský⁽²⁰⁾, „tak mizí moc zlých duchů nad těmi dušemi, které často vzpomínají na jméno Panny Marie a zbožně je vyzývají, zvláště když se jí snaží následovat.“

Sv. Alfons Maria de Liguori

„Ó, jak se děsí zlí duchové, když jen zaslechnou jméno Maria,“ tvrdí sv. Bernard⁽²¹⁾. A Tomáš Kempenský⁽²²⁾ k tomu dodává: „Jako lidé padají na zem hrůzou, udeří-li blízko nich blesk, tak padají i ďáblové, když uslyší jméno Maria.“ Jak skvělých vítězství dobyli nad těmito škůdci Mariini ctitelé pomocí tohoto přesvátého jména! Tak je přemohl sv. Antonín Paduánský, blah. Jindřich Suso a mnozí jiní, kteří milovali Marii. V misijních zprávách z Japonska čtete⁽²³⁾, že jednomu křesťanovi se kdysi zjevilo množství zlých duchů v podobě šelem, aby ho poděsili a zmátli. On na ně ale volal: Nemám sice zbraň, které byste se báli. Dopustí-li to Bůh, dělejte si se mnou, co chcete. Na svou obranu však užiji nejsladších jmen Ježíš a Maria! – Sotva to dořekl a vyslovil pro ďábly hrozná jména, otevřela se země a zlé duchy pohltila. A Eadmer⁽²⁴⁾ dosvědčuje z vlastní zkušenosti, že znal mnoho lidí, kteří byli náhle vytrženi z nebezpečí, když vyzývali jméno Maria.

„Slavné a podivuhodné je tvé vznešené jméno, Maria,“ modlí se sv. Bonaventura⁽²⁵⁾. „Kdo na ně pamatují a je vyzývají v hodině smrti, nebojí se ani celého pekla, poněvadž zlí duchové ihned opouštějí duši, jakmile zaslechnou jméno Maria.“

Konrád Saský⁽²⁶⁾ říká: „Na světě není nepřítel, který by se tak bál velkého vojska, jako se bojí moci pekelné Mariina jména a její ochrany.“ Sv. Germanos⁽²⁷⁾ volá: „Ty, Paní, uvádíš své sluhy do bezpečí před všemi výpady nepřítel, pokud jen vyzývají tvoje jméno.“ Ó, kdyby jen křesťané dbali v pokušeních této pravdy a s důvěrou vyzývali jméno Maria! Jistě by nikdy neklesli. „Vždyť ďábel utíká a peklo se třese,“ praví blah. Alan⁽²⁸⁾, „už při pouhém zaslechnutí tohoto jména.“ Tato Královna sama zjevila sv. Brigitě⁽²⁹⁾, že pekelný nepřítel utíká i od nejhorších, Bohu zcela odcizených a ďáblu nadobro propadlých hříšníků, když vyzývají její všemocné jméno a mají upřímnou vůli se polepšit. Svatá Panna však dodala, že pokud se duše nepolepší a neočistí od hříchu lítosti, zlí duchové se k ní hned zase vrací a drží ji dál ve své moci.

Příklad

V klášteře v Reichersbergu žil řeholní kanovník Arnold, velký ctitel nejblahoslavenější Panny. Když se blížila smrt, přijal svátost umírajících, zavolal k sobě řeholní spolubratry a prosil je, aby ho v posledním tažení neopouštěli. Sotva domluvil, začal se před nimi trást na celém těle, díval se vylekaně a na čele mu vyrazil studený pot. Chvějícím se hlasem volal: „Nevidíte ty ďábly, jak mě chtějí stáhnout do pekel? Bratři moji, přivolejte mi na pomoc Marii! Na ni spoléhám, ona mi dá zvítězit.“ Spolubratři se pak modlili mariánskou litanii. Při slovech „Svatá Maria, oroduj za něho!“ umírající zvolal: „Opakujte, opakujte jméno Maria, neboť již stojím před soudnou stolicí Boží!“ Na chvíli zmlkl a pak dodal: „Je pravda, že jsem to učinil, konal jsem za to ale také pokání.“ A obrátil se k Marii a řekl: „Maria, pomoz mi, a budu zachráněn!“

Zlí duchové se na něho znovu vrhli, ale on se bránil znamením kříže a vyzváním jména Maria. Tak strávil celou noc. Na úsvitu zvolal vesele a zářící radostí: „Maria, moje Paní, moje Útočiště mi vyprosila odpuštění a spasení.“ Pak se mu zjevila Svatá Panna a zvala ho, aby šel za ní: „Jdu, má Paní, jdu,“ odpovídal a chtěl vši silou povstat. Protože za ní nemohl jít tělem, tiše skončil a šel za ní, jak doufáme, se svou duší do království věčné slávy.⁽³⁰⁾

MODLITBA

Pohleď u svých nohou, moje naděje, Maria, na ubohého hříšníka, který se stal tolikrát svou vlastní vinou otrokem pekla. Uznávám, že jsem se nechal přemoci zlými duchy, poněvadž jsem se neobracel k tobě, moje Útočiště. Kdybych se býval na tebe vždycky obracel, kdybych tě byl vzýval, nikdy bych nebyl klesl. Doufám však, má nejdobrotivější Paní, že jsem tvým prostřednictvím vyproštěn z ďábelské moci a že mi již Bůh odpustil. Chvějí se jen bázní, abych v budoucnosti znovu neupadl do jejích okovů. Víím, že se nepřátelé nevzdali naděje, že si mne znovu podmaní, a už mi strojí nové útoky a pokušení. Ó má Královno, moje Útočiště, pomoz mi! Přijmi mě pod svůj plášť! Nedopusť, abych se stal znovu otrokem ďáblů.

Vím, že mi pomůžeš pokaždé a popřeješ mi vítězství, když tě budu vzývat. Toho se však právě bojím, že v pokušeních zapomenu na tebe i na modlitbu k tobě. Prosím tedy úpěnlivě, Nejsvětější Panno, o milost, abych na tebe vždy pamatoval, zvláště pak v boji s pokušením.

Dej mi sílu, abych tě neustále vzýval: Maria, pomoz mi, Maria, pomoz mi!

A až jednou přijde den mého posledního zápasu s peklem v hodině smrti, potom mi, moje Královno, pomáhej ještě účinněji. Sama mi připomínej, abych tě častěji vzýval ústy nebo srdcem, abych vydechl duši s nejsladšími jmény – tvým a tvého Syna Ježíše – na rtech, abych tě pak velebil a chválil a nikdy se v nebesích po celou věčnost nevzdálil od tvých nohou. Amen.

*Z knihy Sv. Alfons Maria de Liguori:
Vznešenosti Panny Marie, I. díl.
Překlad Dr. Stanislav Špůrek CSsR.
Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2009. V MCM vydání první.
Str. 104–111.
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- (1) *Testim.*, I. 2, c. 9. PL 4, 704. Od sv. Cypriána je jen smysl uvedených slov.
- (2) *Sermo de Conc. V. M.*
- (3) Sv. Ambrož. PL 14, 589. Sv. Jeroným má někdy Ona, někdy Ono. Sv. Augustín viz PL 34, 196. Ve starém latinském překladu homilie sv. Jana Zlatoústého se čte Ona.
- (4) In *Signum magnum*, n. 4., PL 183, 431.
- (5) S. Bruno Astensis († 1123), *Sententiae*, I. 5, *De laudibus B. M. V.*, c. 2., PL 165, 1023.

- (6) *De laudibus B. M. V.*, I. 6, c. 6, n. 3.
- (7) In *Prov. XXXI*, 11.
- (8) *Biblia Mariana, Liber Eccli.*, n. 6. Mezi spisy sv. Alberta Velikého.
- (9) *De glorioso nomine V. M.*, s. 3, art. 2, c. 2.
- (10) In *Cantica*, s. 60, n. 7., PL 183, 1068. Sv. Bernard nemluví na tomto místě o úctě k Panně Marii, ale o náboženské a řeholnické horlivosti.
- (11) *Postilla super Eccli. XXIV*, 17.
- (12) In *I. Reg. XIV*, 18.
- (13) *Sermones pro festivitibus B. V. M.*, s. 12, de Assumpt., a. 1, c. 3.
- (14) *Speculum B. V. M.*, lect. 3.
- (15) *Revelationes, sermo angelicus*, c. 20.
- (16) In *Cant. II*, 2.
- (17) *Hymni*. PG 98, 462.
- (18) *Or. in Nativ. SS. Deiparae*, n. 20., PG 127, 598.
- (19) *De laudibus B. M. V.*, I. 7, c. 12.
- (20) *Speculum B. V. M.*, lect. 3.
- (21) Cituje Lyraeus, *Trisagion Marianum*, I. 3, ale u sv. Bernarda se nenalézá.
- (22) *Sermones ad novicios*, p. 3, s. 4.
- (23) Lyraeus, *Trisagion Marianum*, I. 3, t. 8.
- (24) *Liber de excell. Virg. M.*, c. 6., PL 159, 570.
- (25) *Psalterium B. M. V.*, Psalmus 110.
- (26) *Speculum B. M. V.*, lect. 11.
- (27) In *Encaenia SS. aedis...* PG 98, 382.
- (28) *Revelationes*, I. 1, c. 9.
- (29) *Tract. mirabilis de ortu atque progr. Psalt. Christi.*, p. 4, c. 30 (ed. Coppenstein).
- (30) Auriemma, *Affetti scambievoli*, p. 2, c. 8.

Kartuziáni zavírají dva ze svých třiatváceti klášterů

Kartuziánský řád, jedna z nejprůběžnějších řeholí v katolické církvi, uzavře ještě v průběhu letošního roku jeden mužský a jeden ženský klášter. Ačkoli rozhodnutí o zrušení obou řeholních domů padlo již před několika lety, řádoví představení dosud s jeho výkonem vyčkávali. Jelikož však chybí „dorost“ a nelze očekávat lepší výhled do budoucnosti, je řád nucen přistoupit k tomuto konkrétnímu kroku, vyplývá z webových stránek *brunonis.net*.

Své brány tudíž uzavře mužský klášter *Scala Coeli*, jediná portugalská kartouza. V budoucnu budou kartuziáni na Iberském poloostrově zastoupeni ještě třemi španělskými mužskými komunitami. Portugalský klášter *Cartuxa Santa María de Scala Coeli* byl zřízen na konci 16. století v oblasti Alentejo a má za sebou pohnuté dějiny. Když v roce 1834 portugalská vláda zrušila

kláštery, vyvlastnila také tuto kartouzu, kam se mniši vrátili až v druhé polovině minulého století (1960).

Zmizí rovněž jediná ženská kartouza na Pyrenejském poloostrově – *Santa María de Benifása*, někdejší cisterciácké opatství, situované osamoceně v krajině u obce La Pobla de Benifása v regionu Valencia. Kartuziánské mnišky se zde zabydly teprve v roce 1968, ačkoli tato kartouza neodpovídala ideálnímu obrazu jejich života – řeholnice neměly samostatné domky, nýbrž bydlely v klášterních celách. Po odchodu kartuziánek z Benifása existují ve světě ještě čtyři ženské kartouzy – dvě ve Francii, po jedné v Itálii a Jižní Koreji.

Kartuziánští mniši a mnišky žijí stranou světa, aby se mohli v modlitbě plně věnovat Bohu. Jejich den probíhá za převážného mlčení. Svatý Bruno

Kolínský (1030–1101) nebyl řádovým zakladatelem v pravém slova smyslu – se svými šesti druhy hledal především samotou, a proto se v roce 1084 usadil v odlehleém alpském údolí u Grenoblu, kde povstala první předchůdkyně dnešní kartouzy. Svatý Bruno po sobě nezanechal žádnou řeholí a řádová pravidla byla vydána až mnohem později. Papežské schválení získal řád roku 1176, tedy 75 let po Brunově smrti. Pokud bychom sečetli všechny kartouzy od jeho vzniku, dospěli bychom k počtu 273, včetně šesti na území dnešního Česka. Širší veřejnost se s kartuziány seznámila díky dokumentárnímu filmu německého režiséra Philippa Gröninga „Velké ticho“ (2005), který se natáčel v mateřské velkokartouze u Grenoblu.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
16. 7. 2019

Zdrávas, Královno!

Nádherná mariánská antifona „Salve Regina“ má nedomyslitelné místo v životě katolické církve. Jejím autorem je švábský benediktinský mnich Heřman z Altshausenu, nazývaný také jako Heřman Mrzák. Ačkoliv měl těžké tělesné postižení, ve středověku se stal duchovní perlou v ostrovním klášteře Reichenau na Bodamském jezeře a jeho současníci považovali tohoto všestranného génia za „zá- zrak století“.

Heřman se narodil před více než tisíci lety v německém městě Altshausenu ve Württembersku a o jeho životě se nám zachovalo jen pár rukou psaných zpráv z pera jeho žáka Bertolda. Avšak již samotné básně, které Heřman napsal ke cti Panny Marie, svědčí o jeho velké lásce k naší nebeské Matce. Následující skutečná událost nám ukazuje tohoto blahoslaveného mnicha nejen jako hlubokého mariánského ctitele, ale také jako oblíbeného patrona nemocných a postižených. Tuto událost zaznamenal v roce 1977 P. Béda Feser, někdejší převor cisterciáků ve známé poutní bazilice Birnau na břehu Bodamského jezera.

Doktor Albert Feser, otec patera Bédy, působil do 30. let minulého století jako oblastní lékař v nemocnici v Altshausenu. Jednoho dne navštívil pacienta, kterému již nedával žádnou naději, a zjistil, že se těší dobrému zdraví. S velkým údivem našel pod jeho přikrývkou kousek lebeční kosti! Co to mělo znamenat? V nemocnici působily sestry františkánky, které se za tohoto umírajícího pacienta nejen modlily, ale s důvěrou mu vložily pod prošívanou přikrývku relikvii lebeční kosti blahoslaveného Heřmana, kterou měly v té době u sebe. „Ano, pane doktore,“ přiznala jedna sestra, „když někdo umírá, vždy mu přineseme Heřmana.“ Doktor Feser odlomil kousek této relikvie a poslal jej do Konnersreuthu faráři Josefu Nabero- ví, duchovnímu vůdci stigmatizované Terezie Neumannové. Během jedné z jejích pátečních extází měl kněz před ní položit neotevřenou obálku s relikvií. Ihned poté, co farář Naber položil obálku na Tereziiinu postel, probrala se z extáze, v níž prožívala Ježíšovo utrpení, vzpřímila se na posteli, radostně pozdravila velkého švábského mariánského ctitele Heřmana a začala si s ním povídat. Tehdy se Terezii zjevila Panna Maria a řekla jí, že na přimluvu blaho-

slaveného Heřmana v ten den nemusí pro- pět Ježíšovu smrt na kříži.

Kdo vlastně byl tento Heřman Mrzák (1013–1054)? Narodil se jako druhý nejstarší z 15 dětí v rodině pocházející z vlivného švábského šlechtického rodu hrabat z Altshausenu. K jeho příbuzenstvu z otcovy strany patřil sv. Ulrich, biskup v Augsburgu, který završil svůj svatý život 40 let před Heřmanovým narozením. Rodina byla velmi zámožná. Heřmanova matka, hluboce zbožná a dobročinná hraběnka Hiltruda, měla svým příkladem, modlitbou a vírou rozhodující vliv na Heřmanovu lásku k Panně Marii. Heřman také po celý život choval vůči své matce vroucí náklonnost.

Vznesený šlechtic Heřman byl navenek zjevně zdravé a radostné dítě jako mnohé jiné. Jedna věc však na něm byla nápadná: jeho výjimečná inteligence. Bylo mu pouhých 7 let, když ho – již ochrnutého a pokřiveného – jeho rodiče jako dar Bohu odevzdali do péče benediktinů na ostrově Reichenau. Na den svého příchodu do opatství Panny Marie v Reichenau Heřman vzpomínal po celý život: bylo to 15. září 1020. V období středověku, když ještě neexistovaly univerzity, se na ostrově v západní části Bodamského jezera nacházelo jedno z nejvýznamnějších míst vzdělanosti v Evropě, vzkvétající centrum umění, vědy a především knižní malby. V klášteře,

Relikvie lebeční kosti Heřmana Mrzáka v zámeckém kostele v Altshausenu. Její pravost byla potvrzena po nalezení příslušného dokumentu v roce 1993.

*Při pomýšlení na Heřmanův žalostný tělesný stav můžeme nad jeho tvorbou jen žasnout. Pro benediktinské kláštery vynalezl jednotné notové písmo a výjimečné jsou i jeho matematické spisy, v kterých „svými vědomostmi a důvtipem překonal všechny předcházející znalce... Nikdo se mu nevyrovnal ani ve výrobě hodin, hudebních nástrojů a mechanických zařízení.“ Za největší Heřmanovo dílo se považuje jeho kronika světa **CHRONIKON** – od Ježíšova narození až po rok Heřmanovy smrti. V té době to bylo nejrozsáhlejší a nejspolehlivější historické dílo, v němž poprvé důsledně počítal roky „po Kristově narození“. Heřmana však nikdy nevedla touha po světském uznání, jednoduše prakticky uskutečňoval pravidla své řehole v pravidelném rytmu modlitby a práce – **ORA ET LABORA**.*

kde se v ideálním rytmu střídala modlitba, práce a studium a pod bdělým okem jeho duchovního otce, učeného opata Berna, jenž rozpoznal nadání tohoto mládence, našel Heřman to nejpriznivější klima pro rozvoj svých pozoruhodných intelektuálních schopností. Jeho pozdější žák a věrný pomocník Bertold napsal: „Na základě vlastního pozorování brzy dokonale pochopil všechna umění, především jemné odstíny básnického umění.“

Heřman se stal mnichem v Reichenau a brzy dosáhl takového stupně vědění, že se již jako dvacetiletý stal učitelem a nakonec i ředitelem klášterní školy. Tím „vyvolal úžas a obdiv těch, kdo ze všech stran přicházeli na jeho výuku“.

Všestranný génius na vozíku

U Heřmana, který byl stále odkázán na samaritánskou péči spolubratří, se projevovaly symptomy těžké nevléčitelné nemoci, kvůli níž později dostal své příjmení: Heřman Contractus (Mrzák nebo také Chromý). Postupně mu ubývala svalová hmota, klouby mu strnuly, končetiny se zdeformovaly. Na přání opata přijal Heřman jako třicetiletý kněžské svěcení, avšak krátce nato – jelikož se jeho nepohyblivost stupňovala a zvětšovaly se i jeho bolesti – mohl své kněžství vykonávat pouze duchovně jako živá hostie. O jeho pokročilém ochrnutí se píše: „Z míst, na která ho posadili, se bez cizí pomoci nemohl ani pohnout, ani se otočit na druhou stranu; jen když ho jeho pomocník posadil do vozíku, mohl v něm shrbený a s velkou námahou něco dělat. Měl ochrnutá i ústa a jazyk, takže dokázal mluvit pouze pomalu a přerušovaně a z úst mu vycházela jen těžce srozumitelná slova.“

Pod pečlivým dohledem svého otcovského přítele opata Berna, který si ho velice vážil a podporoval ho, dozrával Heřman v jednoho z největších učenců středověku. Ačkoliv byl uzavřen ve své klášterní cele, dokázal jeho čilý a nezlomný duch v modlitbě probádat hloubky prostoru a času, vesmíru i světových dějin. Mnohé Heřmanovy vědecké činy v oblasti hudby, matematiky, astronomie a historie jsou považovány za skutečně průkopnické. S velkou námahou, s husím brkem mezi „pokřivenými prsty“, ale neúnavně a „se soustředěnou pozorností“ napsal tento mistr latinského

jazyka především nádherné modlitby a písně, charakteristické svojí dojmavou hloubkou a teologickým bohatstvím, zejména mariánské antifony *Salve Regina* a *Alma Redemptoris Mater*, na které coby nadaný hudebník složil rovněž nápěvy. Na těchto dílech je vidět, že při vědeckém bádání byl – v duchu svatého Benedikta – v první řadě člověkem, který miloval Boha v modlitbě a rozjímání.

Jak velký boj musel však tento mladý muž plný tvůrčí duchovní síly na začátku svádět se svojí nemocí! Jak strastiplná cesta odevzdání a přijímání, jak tvrdá škola trpělivosti a pokory! Jedno je jisté: Heřman měl dostatek švábského humoru, aby i navzdory svému utrpení a těžkostem v řeči, „byl ochoten s radostí se zapojit do každé debaty a dokázal být nesmírně pohotový“. Právě i díky svému ochrnutí se stal vzorným, svatě žijícím řeholníkem, o němž se říkalo: „Vyznačoval se nejpokornější láskou a láskyplnou pokorou, milosrdenstvím v ustavičné radosti... Pro všechny se stal vším. Všichni milovali tohoto přátelského muže.“

Především však rostla důvěra a víra tohoto ochrnutého mnicha v sílu kříže, že také jeho utrpení sjednocené se Spasitelem přinese ovoce:

„Pane, dej, ať se rozvinou květy na mých suchých trnech. Ty sám jsi je ovinul kolem mojí hlavy i mého srdce jako pečeť a závdavek božské lásky. Daruj život trnové větevce bolesti a utrpení. Dej, ať se rozvinou květy na mých suchých trnech. Chci je přinést tvé Matce Marii, která se jako nevěsta otevřela Duchu Svatému a darovala nám

Jeden z největších znalců Heřmana z Altschhausenu, Dr. Walter Ebner, jako lékař předpokládá, že se při jeho nemoci nejedná o spastické ochrnutí, kterým byl postižen od raného dětství. Vycházejíc z detailního popisu jeho ochrnutí, měl Heřman amyotrofickou laterální sklerózu (ALS) – podobně jako P. Filip M. Antonín Stajner, o němž jsme psali ve Světle č. 20/2018. Bezpochyby nejznámějším ALS-pacientem naší doby byl anglický astrofyzik Stephen Hawking, který zemřel v březnu 2018. Heřman i Hawking byli vysoce nadaní géniové své doby. Hawking zůstal až do konce života ateistou, popíral existenci věčnosti a byl přesvědčen, že „věda dělá Boha zbytečným“. Na rozdíl od něho Heřman toužil po nebi celou svojí silou. Studoval, vypočítával a bádal, komponoval a skládal básně pouze k Boží slávě a inspiraci čerpal vždy jen z Boha.

tebe, nejsvětější plod jejího požehnaného panenství. Ty, svatá Matko, Panno Maria, ty jemně světlo v hodinách tísně, tobě, Pomocnice, Utěšitelko, Paní a Matko milosrdné lásky, tobě chci přinést své květy.“

Ano, Heřman prokazoval Marii mimořádnou lásku a hlubokou, dětskou důvěru, ona byla jeho útočištěm a byla Orodovnicí, jak ji vzývá v jedné ze svých nejznámějších modliteb: „Zdravas, jasná Hvězdo mořská, Maria... Vyslyš nás, vždyť tvůj Syn tě ctí a nic ti neodmítne.“

Byla pro něho skutečně Matkou, jak to sám vyjádřil v *Salve Regina* nepřekonatelně intenzivními slovy: „Zdravas Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva! K tobě voláme, vyhnání synové Evy, k tobě vzdycháme, lkající a plačící v tomto slzavém údolí. A proto, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči a Ježíše, požehnaný plod života svého, nám po tomto putování ukaž.“

Opatství Panny Marie a sv. Marka na ostrově Reichenau

První kontemplativní komunita pro ženy s Downovým syndromem

Nevidíme v této prosbě především Heřmanovu vlastní bídu a bezmocnost v jeho nemoci, celou touhu jeho duše, aby mohl spatřit Ježíše po trpělivém snášení vyhnanství v tomto žalostně zuboženém těle? Bezpochyby se zde zrcadlí také důvěrná zkušenost věrné lásky jeho pozemské matky Hiltrudy, jež odešla na věčnost v roce 1052, dva roky před Heřmanovou smrtí: svého syna v jeho těžkém postižení vždy bránila. Nelze se co divit, že ji Heřman poctil náhrobním nápisem, kde o ní píše jako o Panně Marii, že byla „matkou chudých, nadějí a pomoci svých bližních“.

V září roku 1054 Heřman vážně onemocněl zápallem plic a zápallem pohrudnice. Ačkoliv měl po deset dní neustálé bolesti, blížící se konec byl pro tohoto 41letého mnicha naplněním jeho touhy. Během jedné noci si ve vytržení četl texty, které mu přiblížily bezvýznamnost celého jeho pozemského působení, a tehdy řekl svému věrnému pomocníkovi, mnichu Bertoldovi: „Četba těchto textů mi byla napomenutím a vyvolala ve mně rovněž touhu po budoucím životě, že všechno pomínutelné považuji za nic, za prázdné a bezcenné.“ A dodal: „Příteli můj, ... co nebylo vykonáno pro Boha a s láskou, nemá cenu...“ Když Heřman vykonal svatou zpověď a přijal eucharistického Pána, „tentoto blažený a vynikající Boží muž 24. září v dokonalém štěstí vydechl svého ducha“.

Heřman z Altshausenu nebyl sice nikdy formálně blahorečen, ale v diecézích Rottenburg a Freiburg ho jako blahoslaveného uctívají. Po celá staletí, především v období baroka, byl tento oblíbený svatý muž v mnoha kostelích a klášterech v okolí Bodamského jezera zobrazován jako autor antifony *Salve Regina*.

*Z Vítazstvo Srdca 122/2018
přeložil a upravil -dd-*

V centrální Francii žije nezvyklá kontemplativní komunita. Malé sestry učednice Beránka jsou prvním řeholním společenstvím, které přijímá ženy s Downovým syndromem jako plnoprávné členky komunity. „*Jejich duše není postižená. Jsou Bohu blízko a vstupují s ním do kontaktu snadněji než my,*“ říká představená komunity, matka Line.

Lidé s Downovým syndromem jsou stále ještě neobjeveným světem. Přináší do našeho života mnoho radosti a především dávají lásku, kterou svět tolik potřebuje, říká matka Line. Na počátku tohoto jedinečného díla stálo přátelství mezi dvěma mladými ženami: Line, která objevovala své povolání k zasvěcenému životu a službě nejposlednějším, a Véronique, dívkou s Downovým syndromem, přesvědčenou o svém povolání k rozjímavému životu. Kanonické právo však zakazuje přijímání lidí s mentálním postižením do řeholí a Véronique se tedy nesetkávala s pochopením. Obě ženy se tedy rozhodly zahájit mnišský život soukromě. Trvalo 14 let, než jejich nezvyklé společenství získalo církevní schválení.

Prvním klášterem se jim stal malý sídlištní byt. Posléze se k nim připojila další dívka s Downovým syndromem. V roce 1990 požádaly arcibiskupa Tours a budoucího kardinála Jeana Marcela Honoré (1920–2013) o přiznání statutu veřejného sdružení laických věřících. Díky jeho podpoře získala malá komunita své první uznání. O pět let později se rozrůstající společenství přestěhovalo do městečka Le Blanc v diecézi Bourges a díky velkému pochopení místního arcibiskupa

pa Pierre Plateaua (1924–2018), který podnikl další rozhodující kroky ve Vatikánu, získaly sestry v roce 1999 status kontemplativního řeholního institutu.

V duchovní rovině spojují benediktínskou spiritualitu s malou cestou sv. Terezie z Lisieux. Jak zdůrazňuje matka Line, přestože lidé s Downovým syndromem potřebují pomoc ze strany jiných sester, rytmus monastického života je pro ně jako stvořený.

„*Jsou autonomní. Kontemplativní život jim dovoluje žít ve velmi pravidelném, spořádaném rytmu. Pro lidi s Downovým syndromem jsou obtížné změny, když ale má všechno svoje pravidla, vnímají v nich oporu. A ukazuje se, že v sobě mají udivující sílu ducha. Znají nazpaměť Písmo svaté a životopisy světců. Jejich paměť je neuvěřitelná. Jsou to duše hluboce ponořené do modlitby, velmi duchovní, žijící ve velké blízkosti s Ježíšem. Lidé si to neuvědomují. Vynikají ve schopnosti odpouštět a těšit jiné v jejich utrpení. Dokáží například pohotově nalézt příhodné slovo z Písma svatého. Jejich duše není postižená. Spíše naopak, jsou Bohu blízko, vstupují s ním do kontaktu snadněji než my.*“

Často se nás ptají, jak v naší komunitě rozpoznáváme povolání, konstatuje matka Line a odpovídá: „*Stejně jako v případě jiných povolání. Pokud člověk pociťuje, že jej tento způsob života naplňuje, znamená to, že jej Bůh k němu povolává. Lidé s Downovým syndromem to dokáží rozpoznat a vyjádřit,*“ ujišťuje představená Malých sester učednic Beránka.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
23. 7. 2019*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu

hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdléváli a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

Evangelium - Lk 12,49–53

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby

už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslete, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nyníška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (68)

11. Budoucnost (Dokončení)

Střední východ patří mezi nejriskantnější místa. Izraelité a Arabové, poznamenává Cornacchiola dne 10. listopadu 1973, „dospívají sice k dohodě, ale bude to stále vynucená dohoda a bude to stále prachárna s blízkým ohněm, která se jednoho dne zapálí a způsobí, že všechno exploduje a celý svět se všemi živými bytostmi bude zničen.“

Ale ani evropský Východ není na tom o mnoho lépe:

24. března 1999: „Balkán, centrum revolucí a satanské místo,⁽¹⁾ bude rozbíškou, která způsobí explozi třetí světové války? Modleme se, aby se tak nestalo, ale zbraně míří právě sem, do centra chaosu.“

A ani Itálie není zdaleka uchráněna závažných nebezpečí, jak to vidí Bruno dne 13. července 1998: „Tuto noc jsem ve snu velmi trpěl. Byla válka a cizinci napadali Itálii.“

Závěr

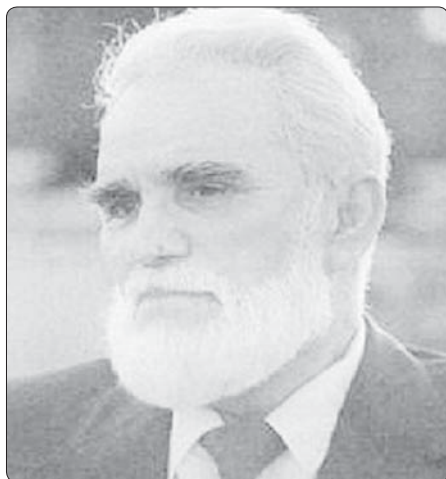
„Kolik zázraků? Kolik zjevení? A nic, stále vzdálení od podstaty života v pravdě Otce, který miluje.“ Tato vroucí slova Panny Marie od Zjevení, pronesená v prvním poselství z 12. dubna 1947 zhruba před sedmdesáti lety, zůstávají stále velmi aktuální a zobrazují scénář lhostejnosti, ba právě a vlastně nevěry, do něhož jsme ponořeni.

„Snad konec života znamená žít?“ ptá se správně básník Paul Claudel ve své hře *Zvěstování Panně Marii*. Je to provokativní otázka, která nás oslovuje bez ustání, avšak především tehdy, když proroctví vrhá

ostré světlo do naší lidské temnoty a odpovídá – třebaže zahaleně – na naše eschatologické otázky.

Z tohoto důvodu kniha, která končí, má jasný význam pro toho, kdo věří ve věčný život, a pro toho, kdo připouští, že nebe může ještě zasáhnout na zemi pro-

střednictvím nadpřirozených zjevení Panny Marie, která navazují na spásnosné dílo vykonané Ježíšem Kristem před dvěma tisíci lety.

Bruno Cornacchiola

Každé mariánské zjevení se totiž věnuje do dynamiky pozemského času, ale upírá soustředěný pohled na dimenzi nebeské věčnosti. A výzvy Ježíšovy Matky jsou stále láskyplným voláním, abychom hleděli za materiálností věcí, čerpali z živého pramene evangelia a zapojili se do božského plánu spásy.

Jenom v této perspektivě napomenutí a předzvěsti Panny Marie získávají pochopitelný smysl a naplnění. Jsou ostatně ozvěnou Kristových vyjádření před dvěma tisíci lety: „Až pak uslyšíte o válkách a vzpouřích, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.« Potom jim řekl: »Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech

hled a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi. Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagogám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví.« (Lk 21,9–13)

A v každém případě se vždy jedná o „podmíněná“ proroctví, která totiž mohou být zmírněna nebo anulována prostřednictvím modlitby. Dosvědčují to dvě Cornacchiolovy poznámky. První poznámka z 26. dubna 1971 předkládá tvrzení Panny Marie: „Čas pro to, co jsem ti řekla v roce 1947, je na spadnutí. Nechtěli ti věřit, naplní se Otcovy plány, lidstvo je ponecháno samo sobě, není již duch, který by to zastavil. Modli se a číň pokání.“ O nějaký rok později, dne 1. ledna 1975, vizionář poznamenává: „Drahá Panno Maria, jako byl odložen onen trest, který znáš ty, odlož také ony ostatní tresty a přijď nám na pomoc, abychom se obrátili.“ Je to přímé svědectví o vždy možném „prodloužení milosrdenství“.

Vím dobře, že tyto stránky mohou vyvolat odmítání a polemiky, obvinění ze senzacechtivosti a nařknutí z „před-koncilního“ ducha. Jestliže však Cornacchiolovy inspirace pocházejí skutečně z nebe, je jistě vhodné, aby s nimi byla seznámena co nejširší veřejnost a byly z prachu archivu Svatého stolce vyneseny na světlo.

V každém případě tomu, kdo pročítá tyto stránky a zůstane ohromen hrozbami, které visí nad Vatikánem, si dovolím svěřit jednu malou důvěrnost. Z terasy mého domu vidím kopuli Svatého Petra: je pár stovek metrů vzdušnou čarou. A cítím se velmi dobře a nemám žádné pokušení přesunout se na vzdálený venkov. Je pro mě dostatečné mít na mysli slova, která při více příležitostech Panna Maria opakovala a jež také předkládám čtenářům:

„Ten, kdo se modlí, nemá strach z budoucnosti.“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Cornacchiola zde především naráží na to, že Balkán se stal místem, odkud vypukla první světová válka. [pozn. překl.]

Růst víry v kněžském životě (3)

- pokračování meditace římského biskupa Františka ze str. 2

projeví ve slabosti.« (2 Kor 12,9) Křesťanským triumfem je vždycky kříž, který je však současně praporem vítězství, jenž se nese s bojovnou něhou proti útokům zla. Zlý duch poraženectví je bratrem pokušení předčasně oddělovat pšenici od plevele, je produktem úzkostné a egoistické nedůvěry. (...) V každém případě jsme v těchto okolnostech povoláni být lidskými nádobami, které dávají druhým napít. Někdy se nádoba mění na těžký kříž, ale právě na kříži se nám proboděný Pán ode vzdal jako pramen živé vody. Nenechme si ukrást naději!“ (EG, 85-86)

Tato slovní vyjádření – jako „nenechme si ukrást...“, pocházejí z pravidel k rozlišování duchů sv. Ignáce, který často vykresluje ďábla jako zloděje. Počíná si jako nějaký velitel – říká sv. Ignác – který nás napadá na nejslabším místě, aby dobyl a vyloupil to, co si přeje (srov. *Duchovní cvičení*, 327). V našem případě, v současnosti, se nás – podle mého mínění – snaží okrást o radost, což je, jako by nám uloupil přítomnost⁽¹⁾ a naději – vycházení, putování – tedy milosti, o které nejvíce prosím a dávám prosit pro církev tohoto času. V tomto bodě je důležité učinit krok kupředu a říci, že víra roste, pokud v přítomném okamžiku rozlišíme, jak konkretizovat lásku v možném dobru, přizpůsobenému dobru druhého člověka. Hlavním dobrem pro druhého člověka je umožnit mu růst ve víře. Společná prosba učedníků „Dej nám více víry“ (Lk 17,5) v sobě zahrnuje vědomí, že víra je kolektivní dobro. Je však třeba vzít v úvahu, že úsilí o dobro druhého člověka nás vystavuje riziku. Jak stojí v *Evangelii gaudium*:

„Misionářské srdce si je vědomé, (...) že samo musí růst v chápání evangelia a rozlišování cest Ducha, a proto se nezříká možného dobra, ale vystavuje se riziku, že se zašpíná blátem z cest.“ (EG, 45)

Toto rozlišování zahrnuje nevyslovený akt víry v Krista, přítomného v chudém a nejposlednějším člověku, ztracené ovci, neodbytném příteli. Krista přítomného v člověku, který nám vychází vstříc – a buď se ukáže jako Zacheus nebo hříšnice

vstupující se svou nádobou oleje, anebo je téměř nepovšimnutelný, jako žena s kvotokem; anebo Krista přítomného v člověku, ke kterému přistupujeme my sami a cítíme s ním soucit, když ho už z dálky vidíme, jak leží u kraje silnice. Věřit, že tam je Kristus, rozlišit nejlepší způsob, jak směřem k němu učinit malý krok pro dobro daného člověka, znamená růst ve víře. Není to dobročinný skutek, nýbrž rozvoj víry, která rovněž tak sílí chválou a stále větší touhou. [...]

Emblematická postava „protřibeného“ Šimona Petra

Abychom poněkud konkretizovali tuto reflexi o víře, která roste příhodným rozlišováním, rozjímáme postavu „protřibeného“ (Lk 22,31) Šimona Petra, kterého Pán paradigmaticky připravil tak, aby svojí vyzkoušenou vírou utvrzoval nás všechny, „kteří milujeme Krista, ačkoli jsme ho neviděli“ (srov. 1 Petr 1,8). Vstupme tedy naplno do tohoto paradoxu, ve kterém ten, který nás má utvrzovat ve víře, je tím, kterému Pán často vytýkal jeho „malověrnost“. Za příklad velké víry kladl Pán obvykle jiné lidi. S nemalým nadšením mnohokrát chválil víru prostých lidí i těch, kteří nepatřili k izraelskému lidu – vzpomeňme na setníka (srov. Lk 7,9) a na Syrofěničanku (srov. Mk 7,26-29) – zatímco učedníkům, a zvláště Šimonu Petrovi, nezřídka vytýkal jejich „malověrnost“ (Mt 14,31). Spolu s vědomím, že Pánovy reflexe ohledně velké víry či malověrnosti mají pedagogický smysl a jsou podnětem k větší touze po růstu ve víře, soustředíme se na ústřední etapu života Šimona Petra, totiž tu, ve které mu Ježíš říká, že „prosil“ za jeho víru. Je to moment, který předcházela umučení; apoštolové právě diskutovali o tom, kdo z nich je zrádcem a kdo bude největší, když Ježíš říká Šimonovi:

„Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protřibit jako pšenici; ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezahynula. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry“ (Lk 22,31-32). [...]

Vidíme tak, že víra Šimona Petra má zvláštní charakter: je to vyzkoušená víra, kterou je pověřen utvrzovat a upevňovat víru svých bratří, naši víru. Víra Šimona Petra je menší než u mnoha maličkých věřících Božího lidu. Dokonce pohané jako setník mají větší víru, když prosí o uzdravení svého nemocného příbuzného. Šimonova víra je pomalejší než víra Marie Magdalény i ta Janova. Jan uvěří, jakmile uvidí pruhy plátna, a rozpoznává Pána na břehu jezera, jakmile slyší jeho slova. Víra Šimona Petra má svoje velké momenty, když vyznává, že Ježíš je Mesiáš, ale téměř vzápětí po nich následují momenty velkých pochybení, krajních slabostí a naprostého zmatení, když chce Pána odradit od kříže nebo se začne topit v jezeře anebo chce bránit Pána mečem. O ostudné chvíli trojho zapření před služebníky ani nemluvě. Můžeme rozlišit tři druhy myšlenek, plných citů, které se ve zkouškách víry Šimona Petra vzájemně ovlivňují. Některé tyto myšlenky vycházejí ze samotné jeho povahy, jiné vyvolává přímo démon (zlý duch); a třetí druh myšlenek přichází přímo od Pána či od Otce (dobrého ducha).

(Pokračování)

Překlad Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. také *Duchovní cvičení*, 333: „Páté pravidlo. Musíme dávat velmi pozor na průběh myšlenek. A je-li začátek, prostředek a konec zcela dobrý, pak je to znamením dobrého anděla. Když však někdo v průběhu svých myšlenek skončí u nějaké špatné nebo rozptýlující věci nebo u něčeho méně dobrého, než co si duše předtím předsevzala vykonat, anebo když to duši oslabuje nebo znepokojuje tím, že jí to odnímá mír, klid a pokoj, který předtím měla, tak je to zřejmým znamením, že to pochází od zlého ducha, nepřítele našeho prospěchu a věčné spásy.“

Pondělí 19. 8. 2019

6:05 Bol som mimo: Peter Vician **7:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (136. díl): Jaroslav Krček a Musica Bohemica **8:25** Výpravy do divočiny: Orli se vrací **9:55** V pohorách po horách (63. díl): Zakarpatská Ukrajina – Boržava **10:10** GOODwillBOY VI. (12. díl) **10:50** V posteli POD NEBESY V. (1. díl) **11:45** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **11:50** Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu **13:25** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **14:00** Cesta k andělům (85. díl): Stanislav Juránek – politik **14:55** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **15:35** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **16:00** Noční univerzita: P. Václav Vacek – O symbolech a liturgii **17:15** Krasňany **17:50** Víra do kapsy: Žena v církvi **18:10** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **18:15** Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti **18:20** GOODwillBOY VI. (12. díl) **19:00** V posteli POD NEBESY V. (1. díl) **20:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Ohromný zážitek svědků: Společenství svatých **21:00** ARTBITR – Kulturní magazín (8. díl): Vzpomínka na prof. Františka Dvořáka **21:10** Filipínské Rugby – hra o život **22:00** Noční univerzita: Veronika Barátová – Zacheus po deseti letech... **23:00** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **23:50** Kulatý stůl: Krize otcovství **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 8. 2019

6:05 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **6:55** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřčíně **7:15** Muzikanti, hrajte **7:45** Pod lampou **9:50** Víra do kapsy: Žena v církvi **10:10** GOODwillBOY VI. (13. díl) **10:50** V posteli POD NEBESY V. (2. díl) **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti **11:50** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu [P] **13:20** V pohorách po horách (63. díl): Zakarpatská Ukrajina – Boržava **13:40** Cesta k andělům (86. díl): Jáchym Jaroslav Šimek Opraem – premonstrát a opat želivského kláštera **14:35** Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy **14:45** Outdoor Films s Andreou Radomskou (55. díl): Doprovázení umírajících **16:20** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **16:45** Olivovník – Dar bohyně Athény (3. díl) **17:15** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **17:45** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka **17:50** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **17:55** GOODwillBOY VI. (13. díl) **18:35** V posteli POD NEBESY V. (2. díl) **19:30** Zpravodajské Noeviny: 20. 8. 2019 [P] **20:00** Výpravy do divočiny: Tygři ještě žijí **21:00** Světlo pro Evropu (9. díl): Bioetika a EU **21:15** Země neočekávaného – Papua Nová Guinea [P] **21:45** Řeckokatolický magazín (195. díl) **22:00** Jak potkávat svět (62. díl): S Ladislavem Moravetzem, jeho manželkou Ester a synem Matyášem **23:25** Skryté poklady: Christian **0:05** Na jedné lodi (1. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 8. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 8. 2019 **6:25** Noční univerzita: P. Václav Vacek – O symbolech a liturgii **7:35** Česká věda **8:00** GOODwillBOY VII. (1. díl) **8:30** V posteli POD NEBESY V. (3. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Opřu se o florbaloou hůl **11:05** Barva lásky **11:45** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka **11:50** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **12:00** Polední modlitba [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

12:10 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Ohromný zážitek svědků: Společenství svatých **14:00** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 1. díl **14:45** ARTBITR – Kulturní magazín (8. díl): Vzpomínka na prof. Františka Dvořáka **15:40** Víra do kapsy: Žena v církvi **16:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 8. 2019 **16:20** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **16:40** Cvrlikání (66. díl): Vadim & Co. **17:50** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **17:55** Bible pro nejmenší: Josefův plášť **18:00** Hermie a Ihařka Flo **18:30** GOODwillBOY VII. (1. díl) **19:00** V posteli POD NEBESY V. (3. díl) **20:00** O Slunovratu **21:35** Léta letí k andělům (75. díl): Ivan Hubač – scenárista a dramaturg **22:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Opuštění **22:40** Generální audience papeže Františka **23:00** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **23:30** Svatá země: Církev naděje **0:05** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 22. 8. 2019

6:05 Bol som mimo: Mikuláš Lipták **7:05** Pomoc, která se točí **7:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **7:55** Muzikanti, hrajte **8:30** GOODwillBOY VII. (2. díl) **9:00** V posteli POD NEBESY V. (4. díl) **10:00** Na pořadu rodina (12. díl): Kdo si počká, ten se dočká... **11:05** Dopisy z rovníku **11:45** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **11:50** Bible pro nejmenší: Josefův plášť **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní menu [P] **13:20** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí **14:15** Generální audience papeže Františka **14:35** Cesta k andělům (87. díl): Pavel Štěpánek – hispanista a historik umění – I. část **15:30** Večeře u Slováků: 21. neděle v mezidobí [P] **16:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 8. 2019 **16:20** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **16:25** Bible pro nejmenší: Josef otrokem **16:30** GOODwillBOY VII. (2. díl) **17:00** V posteli POD NEBESY V. (4. díl) **18:00** UNITED 2019: Zahájení festivalu United [L] **20:45** UNITED 2019: Koncert Lucy Grimble (UK) [L] **22:05** Víra do kapsy: Jak odpustit? **22:20** Pod lampou [P] **0:25** Cvrlikání (67. díl): Jindra Černohorský **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 8. 2019

6:05 Bol som mimo: Radoslav Hruška **7:10** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **7:30** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Opuštění **8:15** GOODwillBOY VII. (3. díl) **8:45** V posteli POD NEBESY V. (5. díl) **9:40** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **10:15** Víra do kapsy: Žena v církvi **10:30** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Ohromný zážitek svědků: Společenství svatých **11:30** ARTBITR – Kulturní magazín (8. díl): Vzpomínka na prof. Františka Dvořáka **11:45** Bible pro nejmenší: Josef otrokem **11:50** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Duchovní

menu [P] **13:20** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuv Antonína Dvořáka **13:45** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **14:30** Cesta k andělům (88. díl): Pavel Štěpánek – hispanista a historik umění – II. část **15:10** Krasňany **15:50** Země neočekávaného – Papua Nová Guinea **16:25** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany **16:30** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **16:35** GOODwillBOY VII. (3. díl) **17:05** V posteli POD NEBESY V. (5. díl) **18:00** UNITED 2019: Hlavní program [L] **20:45** UNITED 2019: koncert Martina Smitha (UK) [L] **22:05** V pohorách po horách (63. díl): Zakarpatská Ukrajina – Boržava **22:15** Poletuchy: Na skok na Plzeň **23:00** Večeře u Slováků: 21. neděle v mezidobí **23:25** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILLOAKA **23:45** Česká věda **0:05** Na jedné lodi (2. díl) **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 8. 2019

6:05 Bol som mimo: Jan Eriksen **7:15** Léta letí k andělům (75. díl): Ivan Hubač – scenárista a dramaturg **7:45** Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek **8:45** Hermie soutěží **8:55** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **9:35** GOODwillBOY VII. (4. díl) **10:05** V posteli POD NEBESY V. (6. díl) **11:00** Světlo pro Evropu (11. díl): Rozhovor s bývalým slovnickým premiérem **11:15** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 1. díl **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Večeře u Slováků: 21. neděle v mezidobí **14:50** Noční univerzita: P. Prokop Siostrzonek, OSB – Anastáz Opasek, 100. výročí narození **15:55** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **16:25** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **16:30** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany **16:35** GOODwillBOY VII. (4. díl) **17:05** V posteli POD NEBESY V. (6. díl) **18:00** UNITED 2019: Hlavní program [L] **20:45** UNITED 2019: koncert Brandona Knowbodyho (US) [L] **22:05** V pohorách po horách (64. díl): Dráteničky [P] **22:20** 50 let Apollo **22:55** Outdoor Films s Františkem Machem (57. díl): Deník z cest do jiného světa **0:30** Na jedné lodi (3. díl) **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 8. 2019

6:05 Bol som mimo: Peter Lipták **7:10** Řeckokatolický magazín (195. díl) **7:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **7:55** O Slunovratu **9:30** Večeře u Slováků: 21. neděle v mezidobí **10:00** Primiční mše svatá P. Ondřeje Talaše: Uherský Brod [P] **11:35** Na křídlech andělů **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:05** Světlo pro Evropu (11. díl): Rozhovor s bývalým slovnickým premiérem **13:20** Muzikanti, hrajte **13:55** Na pořadu rodina (20. díl): Mladé manželství v dnešní době? **15:00** Štětcem a pišťalou **15:20** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Opuštění **16:00** Bůh v Krakově **17:40** Víra do kapsy: Vyhoření **17:55** Sedmihlásky (15. díl): Žaby **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Alexander Graham Bell (1847–1922) **18:30** Jak potkávat svět (67. díl): S arcioptem Prokopem Siostrzonkem **20:00** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství **20:50** Letem jazzem (3. díl) **22:00** Výpravy do divočiny: Tygři ještě žijí **23:00** CampFest 2018 **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 19. 8. o 20:05 hod.:
Rehoľná abeceda (Páter Pavol Hudák)

Láska k prírode, skautingu a životu v divočine sa dá dokonale spojiť s rehoľným povoláním. Jasným príkladom toho je aj páter Pavol, ktorý prináša živého Boha najmä do srdc detí a mladých.

Utorok 20. 8. o 17:30 hod.:
Doma je doma (Minimalizmus a kresťanstvo)

Koncept minimalizmu sa stal v súčasnosti veľmi populárnym fenoménom. V čom môže byť výzvou pre nás kresťanov? Ako sa stane nástrojom pozitívnej zmeny v našom živote, vo vzťahu k prírode i vo vzťahoch v rodine? Minimalizmus nám s maximálnym zanie- tením predstavia súrodenci Tomáš a Alena Horváthovci a blogerka Andrea Richardson. Moderuje Helena Ľos Ivoríková.

Streda 21. 8. o 20:30 hod.:
Fundamenty (Pramene modlitby)

Zastavenie nad Katechizmom katolíckej cirkvi.

Štvrtok 22. 8. o 16:45 hod.: Kulmenie

Popísalo sa veľa kníh a článkov, ktoré sa osobe Ježiša venujú v teo-

logickej, filozofickej, či dejinnej oblasti. Aj o postave Ježiša Kris- ta v umení nájdeme pomerne veľa kníh, či dokonca televíznych dokumentov. Jedna oblasť býva ale väčšinou na okraji. Je to Je- žiš ako filmový hrdina. Sporadicky nájdeme niekoľko článkov ve- nujúcej sa tejto téme, no ucelenejších obrazov je pomerne málo.

Piatok 23. 8. o 16:35 hod.:
Eucharistické zázraky

Na našej púti po miestach eucharistických zázrakov pokračuje- me stále na území súčasného Španielska. Navštívime Címballu, Moncadu a Guadalupe.

Sobota 24. 8. o 20:30 hod.:
October Baby (film)

Príbeh o jedinečnosti ľudského života a sile odpustenia. Hannah vo svojich 19 rokoch zisťuje, že bola adoptovaná, po tom, čo pre- žila umelý potrat.

Nedeľa 25. 8. o 11:00 hod.:
Svätá omša z Novej Vsi nad Žitavou

Priamy prenos z púte k Panne Márii Kráľovnej.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
17. – 24. SRPNA 2019

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 8.		PO 19. 8.		ÚT 20. 8.		ST 21. 8.		ČT 22. 8.		PÁ 23. 8.		SO 24. 8.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1734	1953	1722	1941	1478	1664	1213	1346	1673	1892
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1734	1953	1723	1941	1479	1665	1213	1346	1481	1667
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1674	1893
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1735	1954	1724	1942	1654	1871	1217	1351	1674	1894
Antifona k Zach. kantiku	711	802	1155	1284	1477	1663	1724	1943	1479	1665	1218	1351	1675	1894
Prosby	1140	1268	1155	1284	1724	1943	1724	1943	1655	1872	1218	1351	1675	1894
Závěrečná modlitba	711	802	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	792	890
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1676	1895
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1482	1668
Nešpory:														
SO 17. 8.														
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1736	1955	1727	1946	1660	1877	1223	1358
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1737	1956	1730	1949	1663	1880	1226	1361
Ant. ke kant. P. M.	710	801	711	802	1164	1294	1477	1663	1731	1950	1479	1666	1227	1361
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1731	1950	1731	1950	1664	1881	1227	1362
Záv. modlitba	711	802	711	802	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 18. 8. – 20. neděle

v mezidobí

1. čt.: Jer 38,4–6.8–10

Ž 40(39),2.3.4.18

 Odp.: 14b (*Hospodine, na pomoc mi pospěš!*)

2. čt.: Žid 12,1–4

Ev.: Lk 12,49–53

Pondělí 19. 8. – nezávazná
památka sv. Jana Eudese

1. čt.: Sd 2,11–19

Ž 106(105),34–35.36–37.

39–40.43ab+44

 Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 20. 8. – památka
sv. Bernarda

1. čt.: Sd 6,11–24a

Ž 85(84),9.11–12.13–14

 Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Středa 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Sd 9,6–15

Ž 21(20),2–3.4–5.6–7

 Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 22. 8. – památka Panny
Marie Královny

1. čt.: Sd 11,29–39a

Ž 40(39),5.7–8a.8b–9.10

 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mt 22,1–14

Pátek 23. 8. – nezávazná památka
sv. Růženy z Limy

1. čt.: Rt 1,1.3–6.14b–16.22

Ž 146(145),5–6b.6c–7.8–9a.9b–10

 Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 22,34–40

Sobota 24. 8. – svátek
sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

 Odp.: srov. 12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

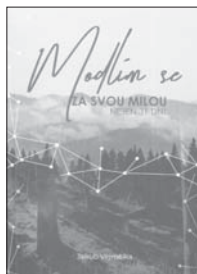
Ev.: Jan 1,45–51

MODLÍME SE ZA ŠTASTNÉ MANŽELSTVÍ

MODLÍM SE ZA SVOU MILOU NEJEN 31 DNÍ

Jakub Vejmelka

Když člověk přemýšlí o tom, že bude s někým chodit, nebo už s někým chodí, anebo už přemýšlí o manželství, je to zásadní věc. Takový vztah, i když třeba neskončí manželstvím, bude mít na něho, toho druhého, a případně i na další lidi velký vliv. Určitě stojí za modlitby. Ať už jde o radosti, nebo starosti, Bůh je připraven tomu, kdo se k němu s důvěrou obrací, naslouchat. Knížka obsahuje 31 modliteb, které mohou muže vést, když se bude za tyto věci modlit. Pomůžou, když nebudou přicházet slova. Ukážou oblasti, za které by třeba ani nenapadlo se modlit. Modlit se za svou milou znamená také – a možná především – modlit se za sebe, své srdce, svůj charakter a postoje.

Cesta - Iva Pospíšilová
Brož., A6, křídový papír, 80 stran, 89 Kč

MODLÍM SE ZA SVÉHO MILÉHO NEJEN 31 DNÍ

Monika Vejmelková

Tato knížka je pro všechny dívky a ženy, které se chtějí modlit za své stávající či budoucí milé. Modlitba má velikou moc, může radikálně proměnit život každého člověka. Knížka 31 modliteb je užitečnou inspirací ve chvílích, kdy bude dívka či žena po modlitbě toužit, a pomocí, když budou scházet slova. Skrze každodenní rozhovor s Bohem lze poznat více také sebe i svého milého.

Cesta - Iva Pospíšilová
Brož., A6, křídový papír, 80 stran, 89 Kč

PRO DĚTI - POZNÁVÁME BIBLI

SETKÁNÍ S BIBLICKÝMI POSTAVAMI

Napsali Jana a Martin Kopovi • Ilustroval Vítězslav Koutník

Příběhy, které vyšly v dětském křesťanském časopise *Nezbeda* v letech 2009 až 2015. Formou rozhovorů jsou zde představovány některé biblické postavy. Na čtenáři pak je, aby poznal, s kým byl rozhovor veden. K tomu může napomoci také nápověda, v níž je uvedeno, ve které části Bible se o postavě píše.

Časopis Nezbeda a Cvrček, o. p. s.
Brož., 165x235 mm, křídový papír,
74 stran, 69 Kč

DUCHOVNÍ POKRM PRO DUŠI

HOSTINA PRO DUŠI

Bruno Ferrero • Z italských přeložila Veronika Matiašková • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

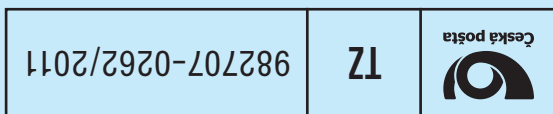
Soubor krátkých zamyšlení a podnětů pro osobní rozjímání, společnou četbu nebo pro chvíle, kdy potřebuje člověk potěšit a nabrat nových duchovních sil. Knížka představuje skutečnou „hostinu pro duši“, která se jejími inspirativními texty může sytit a posilovat v lásce a moudrosti.

Portál, s. r. o.
Brož., 115x190 mm, křídový papír,
88 stran, 149 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází z církevního schválení Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.